

I 2

– VILAR JAG I HERRENS TRYGGHET?

Amos vaknade upp med en fruktansvärd smärta i huvudet. Han mumlade orden. De kom stötvis. Han förde vänstra handen till ögonen och kände att han hade ett bandage runt huvudet. Han låg på en säng i Jaels hus och bredvid honom satt förutom Jael själv också Jeiel.

I det kaos som utbrutit i domssalen i kungens palats hade Joach och Jeiel tagit den medvetlöse Amos mellan sig och burit honom ut på det stora torget. Blod och vatten rann från hans ansikte. Sotet från kolen banade svarta ränder över kinderna. De satte försiktigt ned honom på marken. Joach la sin arm under hans huvud medan Jeiel sprang tillbaka och fick tag i ett par soldater och en officer som han bad om hjälp med att föra Amos ned till Jaels gästgiveri. Många behövde hjälp på grund av katastrofen. Och många skrek och ropade. Men officeren nickade bifall till Jeiels begäran.

Jael blev alldeles utom sig när hon fick se Amos.

– Kung Jerobeam beordrade soldaterna att bränna ut ögonen på honom.

Jeiel gav henne en kort orientering om vad som hade skett. Nu gällde det att ta hand om Amos så gott det gick.

– Du får försöka att försiktigt tvätta av honom och sedan lägga ett förband över ögonen. Sin syn lär han ju aldrig få tillbaka, sa Jeiel.

Jordbävningen hade varit kraftig men de flesta hus i Samaria hade klarat sig från att rasa. Jael hade känt hur golvet skakat under henne, men hennes gästgiveri hade klarat sig

från allvarliga skador. Endast några krukor hade ramlat i golvet och gått sönder.

Medan Jael gjorde så gott hon kunde för att hjälpa Amos funderade Jeiel på hur de nu skulle göra för att ta sig hem.

– Joach, sa han, den som möjligen kan lindra Amos' smärtor och lägga om förbandet är Hulda. Hon är sannolikt en av de mest läkekunniga vi har i Jerusalem. Så snart Amos vaknar upp från sin medvetlöshet och hämtat så mycket kraft att vi kan föra honom till henne så gör vi det. Men jag bedömer att han måste stanna här hos Jael någon dag först. Och hos Hulda måste han nog vara kvar ytterligare några dagar till dess det värsta lagt sig.

– Samtidigt är det viktigt att Abigajil får reda på vad som skett så att hon kan vara vid Amos' sida.

Du får ta en av de två soldaterna från Jerusalem med dej och rida till Tekoa. Sen får du ta hand om gården och be Abigajil följa soldaten tillbaka till Jerusalem och Hulda. Jag och den sista soldaten kommer så fort vi kan. Det är väl osäkert om Amos kan rida själv, men vi har ju två vagnar och åsnor med oss, så på något sätt kommer vi fram. I bästa fall träffas vi i Jerusalem i övermorgon.

Rid iväg så snart ni kan.

– Jag ger mej iväg med det samma, sa Joach. Men vi lär inte hinna till Tekoa idag. Rider vi från Jerusalem i morgon bitti efter morgonmålet kan Abigajil vara i Jerusalem innan kvällen.

– Det vore bra, men det troliga är väl att hon får vänta på Amos till dagen efter. Då är vi nog framme.

En stund efter det att Joach och soldaten gett sig iväg började Amos stöna. Han talade med svag röst.

– Herrens trygghet? upprepade han. Herrens trygghet?

– Du har mött ondskan, Amos, sa Jeiel.

Det var ett fantastiskt vittnesbörd du lämnade inför kung Jerobeam. Men det kostade dej synen. När man brände ditt andra öga blev det en jordbävning och en bjälke i taket ram-

lade ner. Flera personer blev illa skadade. Någon kanske rent av dog. Det var ett egendomligt sammanträffande. De flesta såg det nog som ett samband – bland annat kungen själv. Han blev alldeles vit i ansiktet och gav order om att du skulle föras bort så fort som möjligt.

Amos låg stilla, han andades tungt och jämrade sig tyst.

- Blev kungen skadad, frågade han.
- Nej, inte vad jag kunde se, svarade Jael.
- Han blev varnad, sa Amos. Varnad av Herren.

Jael torkade hans panna med en fuktig tyglapp.

- Vill du ha lite vatten, Amos? frågade hon.
- Ja, tack, svarade han.

Mycket försiktigt la hon sin ena arm under hans huvud så att han kunde dricka några klunkar. Sen höjde han sin vänstra arm till tecken på att han fått nog. Så låg han stilla ett tag innan han på nytt tog till orda med sin svaga röst.

– Mitt uppdrag är slutfört, sa han. Nu återstår bara domen, Herrens dom över sitt egendomsfolk. *Bered dig att möta din Gud, Israel!*

Kung Jerobeams illdåd mot Amos upprörde alla gäster i Jaelns värdshus och även grannarna runt omkring. Vid kvällsmålet var det det enda samtalsämnet och alla var överens om att jordbävningen inte kunde ses som något annat än en varning till kungen. Han hade skadat en helig man och det hade Herren inte tolererat. Men man beklagade att det var ett par soldater och en åhörare som fick sätta livet till och inte kungen själv eller hans närmaste män. Det hade varit rättvist. På så sätt undrade man över varför rättegången i tronsalen hade slutat som den gjort. Men kanske hade Herren någon annan mening med det. Att det var en varning till kungen, det var ändå klart.

När man ätit färdigt gick Jael in till Amos och undrade om hon inte kunde få mata honom med en smula välling eller soppa. Han hade ju inte ätit något på hela dagen, inte på